

Det kommer vara bättre för dig

- Att sända salawat över Profeten (frid vare med honom)

Ubayy ibn Ka'b (må Allah vara nöjd med honom) frågade Allahs Sändebud (frid vare med honom):

"O Allahs Sändebud, jag sänder salat över dig rikligt, så hur mycket (av min dua) ska jag sända salat över dig?"

Profeten (frid vare med honom) svarade:

"Hur mycket du vill."

Till detta frågade jag:

"En fjärdedel?"

Han sade:

"Vad du vill, men om du ökar (i detta) kommer det vara bättre för dig."

Jag frågade sedan:

”En halv?”

Han sade:

”Vad du vill, men om du ökar (i detta) kommer det vara bättre för dig.”

Jag frågade sedan:

”En tredjedel?”

Han sade:

”Vad du vill, men om du ökar (i detta) kommer det vara bättre för dig.”

Jag sade sedan:

”Jag ska göra all min salat över dig (i min dua).”

Till detta svarade han (frid vare med honom):

”Om du gör det kommer du att bli försörjd från dina bekymmer, och dina synder kommer att förlåtas.”¹

Att sända salawat över Profeten (frid vare med honom) är bland de större handlingarna av ibadah; och att göra det rikligt är bland orsakerna till att uppnå enorm godhet och locka välsignelser till sig själv, liksom avskräckning mot det onda och olyckor. Ovanstående ädla hadith återspeglar den stora omsorg och uppmärksamhet som Följeslagarna ägnade åt denna gärning och visade iver och ansvar för den. Hadithen indikerar nödvändigheten för oss att prisa Profeten (frid vare med honom) genom att åkalla Allah att sända frid och välsignelser över honom.

Shaykh al-Islam Ibn Taymiyyah (må Allah ha nåd med honom) (d. 728 e.H.) sade: ”...och frågaren frågade: ’Hur mycket hälsningar ska jag sända över dig?’ Vilket betyder: ’Från min dua som jag gör; så denna ’salat’ är, ur ett språkligt perspektiv, dua; som Allah den Allra Högste sade:

’...och åkalla Allah för dem. Sannerligen är dina åkallan en källa till trygghet för dem.’” [al-Tawbah 9:103]

Profeten (frid vare med honom) sade:

"O Allah, sända salah över Abu Awfa's familj."²

Och en kvinna frågade Profeten (frid vare med honom):

"O Allahs Sändebud, åkalla salah över mig och min man", varpå han sade: "Må Allah sända salah över dig och din man."³

Innebörden av en sådan begäran från frågaren är:

"O Allahs Sändebud, gör en dua varigenom godhet ges till oss och det onda avvärjs."

Således (är innebörden av den ursprungliga frågan av Ubayy ibn Ka'b): "Hur mycket av min dua är skyldig dig?" Han (frid vare med honom) svarade: "Hur mycket du vill", tills Följeslagaren konkluderade: "Jag ska göra all min dua som salat över dig." Varpå Profeten (frid vare med honom) sade: "Om du gör det kommer du att bli försörjd från dina bekymmer, och dina synder kommer att förlåtas."

Och i en annan berättelse finner vi det (med avslutningen): "Därför är Allah tillräcklig för vad du än bekymrar dig om av dunyas och akhirahs angelägenheter."⁴

Detta är huvudsyftet (med dua) varigenom människan strävar efter att uppnå godhet för sig själv och avvärja alla slag av skador från sig själv. Sannerligen har dua en verkan på att uppfylla behov och avlägsna rädslor; detta är en förklaring av den ståndpunkten." [slut på citat]

Hadithen betyder inte (och Allah vet bäst) att folk slutar göra dua för sig själva och de troende, men den syftar på att sända riklig salat över Profeten (frid vare med honom) och förkunna dess dygder, och förstå de förmåner som erhålls genom den.

Muslimerna måste sträva i lydnad mot honom (frid vare med honom), och öka i sin dua eftersom det är bland de mest älskade gärningarna hos Allah; och även öka i att söka nåd för sig själva och alla troende män och kvinnor. Sådant är (även) den resulterande fördelen av att sända salat över Profeten (frid vare med honom) som tydligt har förklarats i texterna.

Ibn Uthaymin (må Allah ha nåd med honom) (d. 1421 e.H.) sade i sin

kommentar om rubrikhadithen: "Det finns två möjligheter: den första möjligheten är vad som extraherades av Shaykh al-Islam, att Sändebudet (frid vare med honom) specificerade en dua som var (enbart) för honom.

Den andra är: att avsikten är att inkludera Profeten (frid vare med honom) i varje dua som du gör. Annars (är det känt att) om en person tar den uppenbara innebörden av hadithen, ska han inte bara säga 'O Allah, förlåt mig', eller 'O Allah, ha nåd med mig', och ska inte säga 'O Allah, ge mig försörjning.' Istället ska det vara 'O Allah, sända frid och välsignelser över Muhammad (frid vare med honom)', varvid detta skulle vara tillräckligt för att hans behov uppfylls.

Detta strider mot vad sharian har medfört, eftersom vi på liknande sätt finner att folk uppmanas att göra dua för sig själva i sujud, och när man sitter mellan sujud, och i inledningsduan för andra handlingar som är berättade.

Detta bär på oro antingen att Profeten (frid vare med honom) visste (och ville lära) en speciell dua i vilken dua för Profeten (frid vare med honom) i sig var skyldig; eller att Profeten (frid vare med honom) ville inkludera sig själv i Följeslagarens dua i så hög grad som att säga ('min dua' betyder): När jag gör dua för mig själv, gör jag dua för dig (också)."

Den första ståndpunkten stöds och är avsedd att värdiga frågan genom att sträva efter att göra all sin dua på ett specifikt sätt genom att inkludera Profeten (frid vare med honom) i den, som förekommer i vissa berättelser (t.ex. formuleringen av 'salawat Ibrahimiyah'). Mulla Ali al-Qari sade i sin "Mirqat al-Mafatih" (4/16) att: "...berättelser från liknande hadith är många, och från en berättelse är: 'I mina böner på natten sänder jag riklig salat över dig, så av detta hur mycket av min dua är skyldig dig?' - detta syftar på 'i stället för min åkallan på natten.'"

Ubayys uttalande: "Hur mycket (av min dua) ska jag sända salat över dig?" indikerar betydelsen: "Från den dua jag gör för mig själv." Och al-Mundhiri sade i sin Targhib att det betyder att "göra dua rikligt." Om delen "hur mycket (av min dua) ska jag sända salat över dig?" - hans (frid vare med honom) svar: "Hur mycket du vill" betyder att bestämma en mängd efter eget gottfinnande." Följeslagarens uttalande: "Jag ska göra all min salat över dig (i min dua)" betyder att "jag ska åkalla salawat över dig med all den dua jag gör för mig själv."

Och i den sista förklaringen är detta verkligen vad som söks från vår dua. Om någon tar tid i sin dua för att sända salawat och lovprisning över

Profeten (frid vare med honom), kommer hans bekymmer att tillgodoses och hans önskningar i dunya och akhirah att uppfyllas av Allah.

Och när någon sänder salawat över Profeten (frid vare med honom) tio gånger, kommer Allah (ärad och majestätisk vare Han) att sända salawat över honom hundra gånger. Och om någon gör dua till Allah för en medtroende, svarar änglarna: "Amin, och för dig också." Att göra dua för oss själva genom att sända salawat över Profeten (frid vare med honom) är därmed en större prioritet och förmån för oss själva.

Ibn Allan al-Siddiq al-Shafi'i (må Allah ha nåd med honom) (d. 1057 e.H.) sade att den som ägnar sig åt denna stora lovprisning av Profeten (frid vare med honom): "kommer att uppnå något bättre än vad han hade bett om för sig själv, och därutöver kommer han att uppnå Allahs tiodubbla välsignelse och Hans änglars bön.

Därtill kan det som läggs till av stor belöning inte matchas av något annat. Vilka fördelar kunde vara större än dessa? Hur kunde en dyrkare uppnå något liknande eller mer dyrbart? Hur kunde hans dua för sig själv motsvara någon av dessa omatchningsbara dygder?"⁵

I "Tuhfat al-Ahwadhi" nämns det att det finns många versioner av den ursprungliga hadithen i diskussion. Några av dessa innehåller frasen "Sannerligen ber jag (dvs. gör dua) på natten" som omväxlar med "många (av mina dua) görs för dig." Därför ändras uttalandet "hur mycket (av min dua) ska jag sända salat över dig?" till "min bön (dvs. dua) på natten (tid)."

Sharian har specificerat tiderna och platserna där vissa dua och adhkar ska göras; det är därför att föredra att dedicera tid på natten – och särskilt fredagsnatten – till att sända riklig salawat över Profeten (frid vare med honom).

Att låta bli eller missa denna möjlighet är liktydigt med att avstå från en enorm mängd godhet – vi bör därför vänja oss vid att utföra det och uppmuntra andra att göra detsamma. Detta är avgörande när vi betänker att vår dua lyfts till Allah på ett av villkoren att salat över Profeten (frid vare med honom) inkluderas. Profeten (frid vare med honom) sade:

"Varje dua hålls tillbaka tills du sänder välsignelser över Profeten (frid vare med honom)."⁶

Att sända salawat över Profeten (frid vare med honom) är därmed en inneboende del av ibadah och integrerad i en muslims liv. Det är ett medel mot framgång och ett sätt att få sina önskningar uppfyllda och hållas borta från skada.

Ibn al-Qayyim skrev ett unikt och värdefullt långt verk tillägnat ämnet om förtjänsterna med salawat över Profeten (frid vare med honom), tider när salawat är fördelaktigt och exakt vilka fördelar som uppnås genom dem osv. Han inkluderade även insiktsfulla uttalanden från våra rättfärdiga föregångare som brukade frekvent utföra salawat och vara ihärdiga i det.

Sammanfattningsvis längtar varje muslim efter att öka i sin beständiga kärlek till Profeten (frid vare med honom), och sannerligen att dra sig nära honom med tal och handling - i hopp om hans sällskap i Livet efter detta. Sådant var även Följeslagarnas önskan, och det rapporteras ärligt från Abu Umamah (må Allah vara nöjd med honom) att Allahs Sändebud (frid vare med honom) sade följande tröstande ord:

”...och den som sänder riklig salat över mig, kommer att dra sig närmare mig.”⁷

Källor:

[1] al-Tirmidhi 2457, som sade den var hasan sahih. Ibn Hajar sade den var hasan i sin "Muwafaqat al-Khabar al-Khabar" 2/340 och "Fath al-Bari" 11/172; al-Bayhaqi sade att hadithen hade (andra) vittnen och bevis till stöd för den ("Shu'ub al-Iman" 2/686); al-Albani sade den var hasan i sin granskning av al-Tirmidhi, och klassade den även som hasan sahih i sin "Sahih al-Targhib" 1670.

[2] Sahih Muslim 1078.

[3] Abu Dawud 1533. al-Dhahabi sade kedjan var "upprätt och harmoniserad" i "al-Madhab" 2/600; klassad som hasan av Ibn al-Arabi i "Aridat al-Ahwadhi" 1/147; och sahih av al-Albani i sin granskning av Abu Dawud.

[4] Musannaf Ibn Abi Shaybah 8512. Klassad som hasan av al-Haythami i "Majma al-Zawa'id" 10/163; Ibn Muflih i "Adab al-Shar'iyyah" 1/173 och andra; al-Albani sade den var hasan sahih i "Sahih al-Targhib" 1670.

[5] Dalil al-Falihin 5/6.

[6] al-Tabarani, "Mu'jam al-Awsat" 1/220. Klassad som sahih av al-Albani i hans "Sahih al-Jami" 4399. Se även "al-Tirmidhi" 3476 och 3477 för vidare läsning.

[7] al-Bayhaqi 3/249 och andra. Klassad som hasan av al-Sakhawi i "al-Qawl al-Badi" 233; al-Ajluni i "Kashf al-Khafa" 1/190; al-Mundhiri i sin "Targhib" 2/404; al-Shawkani i sin "Tuhfat al-Dhakirin" 57. Ibn Hajar sade isnad var utan problem i sin "Fath al-Bari" 11/172; al-Albani sade den var hasan li-ghayrihi i sin "Sahih Targhib" 1673. Ibn Taymiyyah sade det var en mycket välkänd berättelse (Majmu al-Fatawa 1/237).